



Arrest

nr. 244 464 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Char Shanba Tapa in het district Baghlan-e-Jadid, provincie Baghlan. U verklaart geboren te zijn op 10 sunbula 1361 (1 september 1982). U bent van Pashtoense origine. U ging nooit naar school in Afghanistan maar leerde lezen en schrijven van een kleermaker bij wie u als jongen in de leer ging. Op 26 asad 1383 (16 augustus 2004) huwde u uw echtgenote, M.T. (...). Jullie hebben samen één dochter en drie zonen. In juni 2017 begon u te werken voor het bedrijf KTC als radiohersteller en teamleader. U was gestationeerd in Bost Zone 505 in Helmand. Uw team herstelde de radio's van de Afghan National Civil Order Police (ANCOP) en van de grenspolitie.

Op de 10e of 11e dag van de ramadan (25 of 26 mei 2018) ging u zonder officieel verlof te nemen naar huis. Nadat u vijf of zes nachten thuis was geweest ging u op een dag naar buiten en stond er een jongen met bedekt gezicht aan uw voordeur. Hij overhandigde u een brief en zei u dat mullah T. (...) u opdroeg naar zijn rechtbank te komen. U probeerde zijn gezichtsbedekking weg te nemen omdat u het gezicht van de jongen wilde zien, maar hij trok zich terug en beledigde u. U verscheurde de brief. De jongen verzamelde de verscheurde stukken en liep naar twee gewapende mannen die op straat tegen een muur stonden. De jongen zei iets tegen deze twee mannen en wees naar u. Ze begonnen naar u toe te komen. U werd bang en ging uw huis in. U riep naar uw echtgenote dat u achtervolgd werd door de taliban. U ontsnapte door over de muur van uw achtertuin te springen. U ging richting een checkpost en telefoneerde ondertussen naar de broer van uw echtgenote. U vroeg hem uw echtgenote en kinderen op te halen en bij hem thuis onder te brengen. U nam een wagen en ging via Shar-e-Jadid naar Kabul. In Kabul aangekomen ontving u een telefoontje. De persoon aan de andere kant van de lijn noemde u een ongelovige omdat u de brief met de naam van God erop verscheurd had. Deze persoon zei u ook dat u een strafvermindering zou krijgen als u zichzelf kwam aangeven. Indien u zich niet vrijwillig aanmeldde, zouden ze u overal kunnen vinden. In Kabul verbleef u een paar dagen bij een vriend van u. U beseftte dat u Afghanistan zou moeten verlaten en besloot een paspoort aan te vragen. Men zei u dat het drie dagen zou duren en dat u op 21 jawza (11 juni 2018) naar het postkantoor moest komen om het op te halen. Omdat u niet zo lang kon wachten, gaf u uw taskara en uw paspoortformulier aan een vriend opdat hij uw paspoort zou ophalen in het postkantoor. U verliet Kabul en ging naar uw werk in Helmand, waar u het Suikerfeest (14-15 juni 2018) vierde. Hoewel uw contract beëindigd werd op 21 juli 2018, bleef u nog een tijdje op uw werk in Helmand. Uw vriend belde u op om u te laten weten dat uw paspoort klaar was. U vroeg hem uw paspoort aan een agentschap in Mazar te geven om een visum voor Iran te bekomen. Na Helmand ging u naar Aynomina in Kandahar. Vijf of zes dagen voor de start van het Offerfeest (21 augustus 2018) belde uw vriend u om u te zeggen dat u zich naar het consulaat moest begeven voor een interview in het kader van uw visumaanvraag. U veranderde uw uiterlijk met een hoed en een sjaal en begaf u naar Mazar voor uw interview. U gaf uw interview en keerde twee dagen later terug om uw paspoort en visum in ontvangst te nemen. U bracht het Offerfeest (21-24 augustus 2018) door bij een vriend van u in Mazar. U ging naar Kabul en nam vandaar het vliegtuig naar Herat omdat het omwille van gevechten in Ghazni te gevaarlijk was om over land te reizen. U verbleef een nacht in Herat en verliet Herat de volgende dag.

U verliet Afghanistan op 30 augustus 2018. U verbleef vijf dagen bij uw zus in Iran en 3,5 maanden bij kennissen in Turkije. Via Tsjechië en Duitsland kwam u ten slotte aan in België op 3 januari 2019. Op 18 januari 2019 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 06.06.2018), uw derde en laatste taskara (d.d. 19.03.1397 of 09.06.2018) vergezeld van een vertaling, de vaccinatiekaart van uw zoon A. (...), een kaart met de geboortedatum van uw zoon J.A. (...), een certificaat van een hardware-opleiding, een certificaat Engels, twee badges van RANA Technologies, vier appreciatiecertificaten i.v.m. uw werk in het Regionaal Militair Ziekenhuis van Kandahar, uw toegangskaart tot het Militair Ziekenhuis, een brief van JTC, een trainingscertificaat DRS Radio Familiarization and maintenance, vijf appreciatiecertificaten van ANCOP/ANP Police HQ Kandahar en Police Zone 404, een tewerkstellingscertificaat van AATG, een kaart van KTC, een appreciatiebrief van KTC, een tewerkstellingsattest van KTC en de briefomslag waarin deze documenten u toegestuurd werden. U legt daarnaast kopieën neer van uw tweede taskara d.d. 27.09.1395 of 17.12.2016, die uw vriend verloor bij het aanvragen van uw paspoort, van uw eerste taskara (d.d. 17.01.1385 of 06.04.2006), van een kaart met de geboortedatum van uw zoon A. (...), van de taskara van uw zoon J.A. (...), van een aanbevelingsbrief van Hewad Academy, van drie foto's genomen in het Regionaal Militair Ziekenhuis van Kandahar, van vier foto's genomen in het oude politiehooftkwartier van Kandahar, van vier foto's genomen in Politiezone 505 Bost in de provincie Helmand, van drie screenshots van een gesprek in Facebook Messenger, en van het aanvraagformulier van uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie

van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoewel uw tewerkstelling voor KTC niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van radiotechniker in onderaanneming van het Ministerie van Binnenlandse Zaken op zich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep verbonden incidenten aangehaald.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaring dat u uw paspoort aanvraag na uw ontmoeting met de jongen die de boodschap van mullah T. (...) overbracht en het telefoontje van de taliban dat u ontving toen u in Kabul verbleef, niet strookt met de door u neergelegde stukken. Terwijl u het begin van uw problemen vijf à zes dagen na de 10e of 11e dag van de ramadan (25 of 26 mei 2018) situeert (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18.04.2019, p. 21-22; vragenlijst CGVS, d.d. 22.03.2019, vraag 5), blijkt uit het aanvraagformulier van het paspoort dat u zou hebben aangevraagd naar aanleiding van de aangehaalde problemen dat u de betaling hiervoor reeds op 30 jaddi 1396 (20 januari 2018) deed (zie stuk 31). Deze vaststelling plaatst een ernstig voorbehoud bij de gebeurtenissen die u aanduidt als uw directe vluchtaanleiding.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen valt met uw vrees voor de taliban. Vooreerst is het gezien de Afghaanse context opmerkelijk dat u de talibanjongen die de boodschap van mullah T. (...) kwam brengen dat u zich moest gaan aanmelden provokeerde door te proberen zijn gezichtsbedekking te verwijderen en de brief van mullah T. (...) ostentatief in stukjes te scheuren en naar hem te gooien (CGVS 1, p. 21; vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom u probeerde zijn gezichtsbedekking te verwijderen, antwoordt u dat u wilde weten of deze jongen uit uw buurt kwam of niet. Gevraagd waarom zijn identiteit belangrijk was voor u zegt u dat u wilde weten hoe hij eruit zag (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 23.08.2019, p. 3-4). In de Afghaanse veiligheidscontext waarin –zoals u zelf aangeeft– de taliban aanvallen uitvoeren op checkposts in uw regio (CGVS 2, p. 6-7) en de taliban tegen mensen zijn die voor de overheid werken (vragenlijst CGVS, vraag 5), is het opmerkelijk dat u zich niet terughoudender opstelde teneinde de dreiging van de situatie waarin u zich bevond te minimaliseren. Evenmin bracht u uw werkgever op de hoogte van uw problemen met de taliban (CGVS 2, p. 3). Uw redenen om dit niet te doen, kunnen niet overtuigen. U verklaart hierover dat u op uw werk niet wilde vertellen over uw problemen omdat u niet wilde dat iemand het wist en herhaalt dit telkens u gevraagd wordt waarom u niet wilde dat men op het werk zou weten dat u problemen kende met de taliban. Ook op de vraag wat u dacht dat er misschien zou kunnen gebeurd zijn als men op uw werk wist dat u problemen had met de taliban, herhaalt u dat u niet wilde dat men het wist en dat u dacht dat dat beter was (CGVS 2, p. 3). Dat u, die nauw samenwerkte met de Afghaanse veiligheidsdiensten (CGVS 1, p. 9-10, 12-13; CGVS 2, p. 3, 7), er niet aan dacht om langs deze weg een oplossing te zoeken voor uw problemen en evenmin uw redenering hierachter kunt geven, is allerm minst overtuigend. Verder heeft u zich evenmin geïnformeerd bij uw netwerk om meer te weten te komen over deze mullah T. (...) (CGVS 2, p. 6), die u sommeerde in zijn rechtbank en in wiens naam u aan de telefoon bedreigd werd (CGVS 1, p. 21-22; CGVS 2, p. 4). U weet verder niets over mullah T. (...) te vertellen (CGVS 2, p. 4). Dat u gedurende de drie maanden die u zich nog in Afghanistan bevond nadat uw problemen begonnen waren niet de moeite nam meer te weten te komen over uw belager teneinde de dreiging die van hem uitging in te schatten en eventueel het risico in te perken, relativeert uw vrees voor hem in ernstige mate.

Het geloof in uw asielrelaas wordt verder onderuit gehaald doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het telefoontje dat u ontving van de taliban toen u in Kabul was. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat men u aan de telefoon zei dat u niet gestraft zou worden indien u zich vrijwillig aanmeldde (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat men u aan de telefoon zei dat u een strafvermindering zou krijgen indien u zich vrijwillig aanmeldde (CGVS 2, p. 5, 7). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gezegd te hebben dat de taliban u niet zou straffen indien u zichzelf zou aanmelden (CGVS 2, p. 8). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en herhalen van latere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid. Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen sinds het begin van uw problemen met de taliban. Zo verklaarde u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS dat u na het telefoontje van de taliban naar uw werk in Helmand bent gegaan en van daaruit alles geregeld heeft om Afghanistan te kunnen verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw eerste persoonlijk

onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u na het telefoontje van de taliban naar uw werk in Helmand ging, daar na het aflopen van uw contract op 21 juli 2018 nog een tijdje verbleef (CGVS 1, p. 12, 22; stuk 22), vervolgens in Kandahar verbleef, en daarna naar Mazar ging voor een interview op het Iraans consulaat om een visum te bekomen. U bracht het Offerfeest door bij een vriend in Mazar en haalde twee dagen na uw interview op het Iraans consulaat uw Iraans visum af in Mazar (CGVS 1, p. 22). Daarnaast wijzigt u uw verklaringen met betrekking tot wanneer u uw echtgenote nog gezien heeft na het ontstaan van uw problemen met de taliban. In uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u vier dagen voor het Offerfeest (i.e. 17 augustus 2018) één nacht doorgebracht te hebben met uw echtgenote in het huis van uw schoonvader in Shahre-Jadid (CGVS 1, p. 6, 22). In uw tweede persoonlijk onderhoud wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u twee nachten doorbracht met uw echtgenote in het huis van uw schoonvader met het Suikerfeest (i.e. 14-16 juni 2018), dit naar aanleiding van een drie dagen durend staakt-het-vuren dat de taliban afgekondigd hadden (CGVS 2, p. 8). U voegt hieraan toe dat u in uw vorig persoonlijk onderhoud een vergissing maakte toen u zei dat u vier dagen voor het Offerfeest een nacht met uw echtgenote doorbracht omdat u toen van streek was en stress had (CGVS 2, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen niet weerhouden worden. Van een volwassen verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich kan herinneren of hij zijn echtgenote voor het laatst 2,5 maanden dan wel twee weken voor hij voorgoed zijn land van herkomst verliet gezien heeft. Bovendien verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet het Suikerfeest op uw werk in Helmand doorgebracht te hebben (CGVS 1, p. 22). De vaststelling dat u uw verklaringen over uw verblijfplaatsen na het ontstaan van uw problemen aanpast ondermijnt het geloof in de door u geschetste gebeurtenissen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Uw drie taskara's, de vertaling van uw laatste taskara, uw paspoort, de documenten van uw kinderen en het aanvraagformulier voor uw paspoort ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, reisweg en familiesamenstelling, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. Het aanvraagformulier voor uw paspoort werd reeds besproken in het kader van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw opleidings-, tewerkstellings- en appreciatiecertificaten, toegangsbadges, aanbevelingsbrief en de foto's genomen op uw werk ondersteunen uw verklaringen over uw opleidingen en de jobs die u heeft uitgeoefend in Afghanistan, dewelke evenmin in vraag gesteld worden in deze beslissing. De screenshots van de Facebookpublicatie van A.S. (...) op 7 juni 2018 ondersteunen uw verklaringen over het feit dat uw taskara zoekgeraakt was maar hebben geen betrekking op uw vluchtmotieven. De briefomslag toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Baghlan-e-Jadid in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn “verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring” in een eerste middel op de schending van “artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de zorgvuldigheidsplicht. Vervolgens wijst hij op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past hij de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en problemen. In dit kader benadrukt hij onder meer dat de autoriteiten in Afghanistan, gelet op de algemene onveiligheidssituatie, in de onmogelijkheid verkeren om bescherming te bieden aan individuen. Tevens geeft verzoeker in dit kader een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker betoogt dat zijn risicoprofiel onvoldoende werd onderzocht en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de risico-verhogende omstandigheden. Verzoeker benadrukt dat zijn tewerkstelling bij KTC niet wordt betwist. Dat hij een kwetsbaar profiel heeft, blijkt uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van augustus 2018. *“De stelling van de verwerende partij dat het profiel van verzoeker als radiotechniker in onderaanneming bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken niet volstaat om als vluchteling erkend te worden, kan verzoeker niet volgen. Het rapport ‘Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis’ van juni 2019 stelt immers dat men bij het profiel rekening moet houden met de concrete risicoverhogende omstandigheden:*

(...)

Het is voor verzoeker een raadsel waarom de omstandigheden in casu niet werden beoordeeld in het kader van het risicoprofiel van verzoeker. Verzoeker beschikt immers over een aantal risicoverhogende omstandigheden. Zo staat het vast dat hij de radio's van de Afghan National Civil Order Police (ANCOP) en die van de grenspolitie herstelde. Gelet op en in het licht van zijn werkzaamheden had verzoeker daarnaast een zichtbare functie. Bovendien was hij ook ‘teamleader’, en had hij dus relatief gezien een hoge positie. Verzoeker werkte in Helmand en verklaarde reeds op de DVZ dat de ingenieurs en technici overal in het land werkten. Uit Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis’ van juni 2019 blijkt dat in Helmand niet alleen de Taliban prominent aanwezig is (zes districten onder de controle van de taliban en zeven districten gecategoriseerd als ‘contested’), maar ook de aanwezigheid van Al-Qaeda wordt bevestigd, waarbij eveneens word geconcludeerd dat er in Helmand sprake is van willekeurig geweld en lager niveau van individuele omstandigheden vereist is om een reëel risico op schade aan te nemen:

(...)

Voorts verliest de verwerende partij uit het oog dat verzoeker zelf in de provincie Baghlan woonde. Baghlan behoort tot een van de onveilige provincies in het noorden van Afghanistan waar de militanten van de Taliban prominent actief zijn in een aantal van haar districten. Dat het risico van verzoeker ernstig moet worden genomen blijkt uit de volgende nieuwsberichten die verzoeker als stukken toevoegt:

(...)

Uit de bovenstaande nieuwsberichten blijkt dat de taliban in Baghlan zeer actief opereert waarbij ze niet alleen politiemensen viseren, maar ook terugkeerders en leerkrachten. Tevens is aangetoond dat de veiligheid zelfs in de hoofdstad van de provincie niet kan worden gegarandeerd.

Een ander element is dat verzoeker ook heen en weer moest reizen tussen Helmand (in het zuiden van Afghanistan) en Baghlan (in het noorden Afghanistan). Het kan niet betwist worden dat de weg van Helmand naar Baghlan veel risico's inhoudt. Zelfs in Baghlan zelf doet de volgende situatie zich voor:

(...)

Gelet op de bovenstaande redenen heeft de verwerende partij ten onrechte de risicoverhogende elementen niet onderzocht, nu zij geen betwistingen opwerpt inzake verzoekers tewerkstelling, hetgeen een risicoprofiel uitmaakt.”

Verzoeker wijst vervolgens op de verklaringen die hij omtrent zijn paspoort aflegde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. *“Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker reeds een taskara had, maar dat deze geverifieerd diende te worden alvorens verzoeker een paspoort kon verkrijgen. De tolk bevestigt ook dat de taskara geverifieerd is (CGVS, pag. 3). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt aan verzoeker gevraagd wanneer hij zijn laatste taskara aanvraagde.*

(...)

Verzoeker lijkt hier niet aan te geven dat hij zijn laatste taskara heeft aangevraagd na het incident. De aanvraag van de taskara zou dus al veel eerder gebeurd zijn, namelijk in januari 2018. Op dat ogenblik was verzoeker werkzaam in Helmand. Indien verzoeker de taskara effectief had aangevraagd na het

incident, dan bevond hij zich niet in Helmand, maar in Kabul. De taskara is pas later geverifieerd, namelijk wanneer verzoeker de opdracht daartoe kreeg teneinde een paspoort te bekomen.

Verder wijst verzoeker in het persoonlijk onderhoud op een fout in de vertaling van zijn taskara. Verzoeker meent dat de maand van uitgifte een "drie" moet zijn (CGVS, pag. 5). Wanneer aan de tolk wordt gevraagd of het een twee of een drie is, staat er het volgende te lezen in de notities van het persoonlijk onderhoud:

(...)

Hieruit blijkt dat de tolk niet helemaal zeker is of het gaat om een twee of een drie. In geval van twijfel dient de verwerende partij dan ook te oordelen in het voordeel van de verzoeker."

Waar zijn gedrag ten aanzien van de taliban onaannemelijk wordt bevonden, doet verzoeker gelden:

"Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op 23 augustus 2019 blijkt nochtans duidelijk waarom verzoeker dergelijke houding aannam. Verzoeker werd benaderd door een jongen met bedekt gezicht toen hij zijn huis verliet. Verzoeker verklaart hierover dat het een "kleine jongen" was, maar geen man (CGVS, pag. 4). Op dat ogenblik is het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker denkt dat hij met de taliban te maken heeft. Pas nadat de brief aan hem wordt overhandigd, probeert verzoeker de gezichtsbedekking van de jongen af te nemen, omdat hij wil weten of het een jongen van het dorp is. Wanneer aan verzoeker wordt gevraagd waarom hij het een goed idee vindt om de gezichtsbedekking af te nemen van iemand die zegt dat hij van de taliban is, zegt verzoeker dat het een "jonge jongen" was (CGVS, pag. 4).

Uit de verklaringen van verzoeker valt duidelijk af te leiden dat hij zich niet bedreigd voelde door de jeugdige leeftijd van de jongeman die hem de brief overhandigde. Het is pas wanneer de jongen twee gewapende mannen roept, die achter de muur stonden, dat verzoeker bang wordt en op de vlucht slaat. (...)"

Dat hij zijn werkgever niet op de hoogte bracht van de dreiging, verklaart verzoeker als volgt:

"Verzoeker gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud reeds aan dat hij voor de overheid werkt en dat de taliban tegen mensen zijn die voor de overheid werken. Verzoeker verklaart dat hij niet wou dat zijn werkgever wist van zijn problemen.

De verwerende partij lijkt hier de Afghaanse context uit het oog te verliezen. Verzoeker verwijst verder naar het thematische ambtsbericht, p. 26 e.v., waarin staat:

(...)

De Afghaanse autoriteiten zijn aldus niet in staat om verzoeker de nodige bescherming te bieden in zijn conflict met de taliban. De verwerende partij kan bijgevolg verzoeker niet kwalijk nemen dat hij zijn werkgever (de Afghaanse overheid) niet op de hoogte heeft gesteld van zijn problemen. Bovendien verklaart verzoeker verschillende keren dat hij bang is (CGVS, pag. 3).

In het recente thematische ambtsbericht van 2019 wordt zelfs aangehaald dat er gevallen zijn waarbij gearresteerde terroristen binnen één maand worden vrijgelaten omwille van wijdverspreide corruptie:

(...)

Ten onrechte verliest de verwerende partij dan ook de Afghaanse context."

Aangaande de aan hem verweten tegenstrijdigheden over het telefoontje dat hij in Kabul ontving van de taliban, over zijn verblijfplaats(en) en over het laatste moment waarop hij zijn echtgenote zag, verklaart verzoeker:

"De verwerende partij lijkt het algemene asielrelaas van verzoeker niet te weerleggen, maar meent dat er sprake is van tegenstrijdigheden in de details van het asielrelaas. De verwerende partij betwist bijvoorbeeld niet dat er een telefoongesprek is geweest tussen verzoeker en de taliban in Kabul, maar wel of er in dat telefoongesprek strafvermindering of straffeloosheid is beloofd.

Daar waar de verwerende partij een tegenstrijdigheid ziet tussen verzoekers verklaringen op de vragenlijst van het CGVS en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud met betrekking tot het telefoontje van de taliban en het feit dat hij naar zijn werk ging in Helmand en na het aflopen van zijn contract op 21 juli 2018 nog een tijdje verbleef (CGVS I, pag. 12, 22) kan verzoeker niet volgen, aangezien hij op het CGVS gedetailleerde informatie heeft verstrekt, hetgeen niet mogelijk is, noch verwacht wordt op de DVZ. Wat betreft het zien van zijn echtgenote: het feit dat verzoeker zelf aangeeft dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS een vergissing heeft begaan en dat hij twee nachten in plaats van vier doorbracht met zijn echtgenote in het huis van zijn schoonvader met het Suikerfeest, dit naar aanleiding van een drie dagen durend staakt-het-vuren dat de taliban afgekondigd hadden, kan hem onmogelijk kwalijk worden genomen. Afgezien dat de vergissing slechts twee dagen betreft, en dat de verwerende partij daar niet al te groot belang aan diende te hechten, heeft verzoeker zelf aangehaald dat hij toen van streek was en stress had.

Bovendien blijkt uit het asielrelaas van verzoeker dat hij reeds zelf verschillende problemen heeft gehad met de taliban. Eerst kwam de jongen van de taliban een brief overhandigen bij verzoeker thuis, nadien kreeg verzoeker in Kabul telefoon van de taliban en zelfs wanneer verzoeker reeds gevlucht was, kwamen twee onbekende mannen langs bij hem huis (CGVS, pag. 4-5). Daarenboven betwist de verwerende partij deze gebeurtenissen niet in de bestreden beslissing.

Volgens de UNHCR-richtlijnen dienen de beoordelende autoriteiten rekening houden met individuele en contextuele omstandigheden zodat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen geenszins op een abstracte wijze moeten worden beschouwd:

(...)

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in Eu and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

(...)

Artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt:

(...)

Er wordt derhalve uitdrukkelijk bepaald dat, wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met bewijzen, deze aspecten geen bevestiging

(...)

behoeven indien aan vijf cumulatieve voorwaarden is voldaan. Verzoeker heeft doorheen de asielpcedure coherente verklaringen afgelegd. Hij heeft alle relevante elementen waarover hij beschikte aan de asielinstanties voorgelegd. Meer nog, ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming legde hij zeer veel documenten voor. Daaruit kan worden afgeleid dat verzoeker ernstige inspanning heeft geleverd om alle aspecten van zijn verzoek aan te tonen.

Verzoekers identiteit, nationaliteit, plaats van herkomst, tewerkstelling, familiale samenstelling, reisroute, eerdere verblijfplaatsen staan immers vast. Verzoeker legde de volgende documenten neer:

Daarbij heeft de verwerende partij slechts een fractie van verzoekers verklaringen beoordeeld op geloofwaardigheid zodat kan worden aangenomen dat de overige verklaringen van verzoeker geloofwaardig zijn bevonden. Voort is het ook zo dat verzoeker twee keer op het CGVS werd gehoord, met name op 18 april 2019 en 23 augustus 2019. Daarbij heeft hij uitvoerige, spontane en doorleefde verklaringen afgelegd. Verzoeker heeft afdoende gegevens bijgebracht aangaande de gegrondheid van diens vrees voor vervolging in Afghanistan. De toepassing van het voordeel van de twijfel is dan ook gerechtvaardigd.

Het eerste middel is gegrond."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker vangt zijn betoog in dit kader aan met een aantal algemene, theoretische beschouwingen en stelt:

"In de bestreden beslissing voert de verwerende partij aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de provincie Baghlan in 2018 261 burgerslachtoffers vielen en dat de veiligheidssituatie in Baghlan grotendeels wordt bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Hieruit blijkt dat de taliban wel degelijk aanwezig is in de provincie Baghlan en dat zij er regelmatig aanslagen plegen. Het risico voor burgers om slachtoffer te worden is dan ook groot. Volgens verzoeker is er dan ook sprake van een situatie van willekeurig geweld.

Daarnaast zijn er verschillende andere objectieve rapporten waaruit blijkt dat de situatie in Baghlan onveilig is.

Vooreerst blijkt uit het EASO rapport van 2019 het volgende over de situatie in Baghlan:

(...)

Op basis van het arrest Elgafaji van het Europees Hof van Justitie (zaak C-465/07 van 17 februari 2009) kan echter een onderscheid gemaakt tussen twee situaties:

- wanneer het willekeurig geweld zodanig is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat elke burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade*
- wanneer het geweld willekeurig is, maar niet het niveau bereikt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, moeten persoonlijke elementen in acht genomen worden die specifiek voor de betrokkene het risico verhogen om slachtoffer te worden.*

Op basis van het EASO-rapport moeten er naast de algemene situatie ook individuele elementen zijn. Zoals eerder werd aangegeven, was verzoeker werkzaam als radiotechniker voor de overheid.

Het profiel van verzoeker maakt hem daarom bijzonder kwetsbaar. Verzoeker herneemt in het tweede middel de risicoverhogende omstandigheden die zijn uiteengezet in het eerste middel.

Ten overvloede, uit verschillende nieuwsberichten en rapporten blijkt namelijk dat in Baghlan de laatste tijd zeer veel overheidsactoren en politieagenten worden gevisieerd.

(...)

Uit bovenstaande nieuwsberichten blijkt duidelijk dat overheidsactoren en politieagenten worden gevisieerd door de taliban in de provincie Baghlan.

Verzoeker loopt door zijn werkzaamheid als radiotechnieker voor bij de ANCOP en de grenspolitie een groot gevaar.

Ten onrechte heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden die ter zake relevant zijn. In het vernietigingsarrest van 26.02.2020 nr. 233 132 heeft uw Raad als volgt geoordeeld

(...)

Verzoeker heeft reeds hoger aangetoond dat hij persoonlijke omstandigheden heeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Verzoeker vindt hieromtrent overigens evenmin motieven in de bestreden beslissing.

Gelet op het bovenstaande heeft verzoeker voldoende aangetoond dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is gegrond."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 2-20).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt in het geheel niet op welke wijze de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die beide betrekking hebben op het onderzoek in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van zijn voorliggende, eerste verzoek om internationale bescherming geschonden zouden (kunnen) zijn. Derhalve wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt, zoals reeds werd aangegeven, dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt vastgesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Deze problemen en vrees zouden zijn voortgesproten uit zijn beroepsverleden in Afghanistan.

Aangaande de door verzoeker uiteengezette problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaring dat u uw paspoort aanvraag na uw ontmoeting met de jongen die de boodschap van mullah T. (...) overbracht en het telefoontje van de taliban dat u ontving toen u in Kabul verbleef, niet strookt met de door u neergelegde stukken. Terwijl u het begin van uw problemen vijf à zes dagen na de 10e of 11e dag van de ramadan (25 of 26 mei 2018) situeert (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18.04.2019, p. 21-22; vragenlijst CGVS, d.d. 22.03.2019, vraag 5), blijkt uit het aanvraagformulier van het paspoort dat u zou hebben aangevraagd naar aanleiding van de aangehaalde problemen dat u de betaling hiervoor reeds op 30 jaddi 1396 (20 januari 2018) deed (zie stuk 31). Deze vaststelling plaatst een ernstig voorbehoud bij de gebeurtenissen die u aanduidt als uw directe vluchtaanleiding.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hoe hij met zijn verwijzing naar zijn verklaringen omtrent het aanvragen, het bekomen en de verificatie van zijn taskara(s) en met zijn verwijzing naar een fout in de vertaling van zijn taskara afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motieven, kan immers niet worden ingezien. Dat verzoeker enerzijds beweerde dat hij naar aanleiding van zijn problemen een paspoort aanvraag en de aanvang van zijn problemen situeerde eind mei 2018 doch anderzijds de betaling voor de aanvraag van zijn paspoort reeds gedaan bleek te hebben in januari 2018, blijkt genoegzaam uit de stukken van het dossier en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende vluchtaanleiding.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen valt met uw vrees voor de taliban. Vooreerst is het gezien de Afghaanse context opmerkelijk dat u de talibanjongen die de boodschap van mullah T. (...) kwam brengen dat u zich moest gaan aanmelden provokeerde door te proberen zijn gezichtsbedekking te verwijderen en de brief van mullah T. (...) ostentatief in stukjes te scheuren en naar hem te gooien (CGVS 1, p. 21; vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom u probeerde zijn gezichtsbedekking te verwijderen, antwoordt u dat u wilde weten of deze jongen uit uw buurt kwam of niet. Gevraagd waarom zijn identiteit belangrijk was voor u zegt u dat u wilde weten hoe hij eruit zag (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 23.08.2019, p. 3-4). In de Afghaanse veiligheidscontext waarin –zoals u zelf aangeeft– de taliban aanvallen uitvoeren op checkpoints in uw regio (CGVS 2, p. 6-7) en de taliban tegen mensen zijn die voor de overheid werken (vragenlijst CGVS, vraag 5), is het opmerkelijk dat u zich niet terughoudender opstelde teneinde de dreiging van de situatie waarin u zich bevond te minimaliseren.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat hij zich louter omdat de persoon die hem de brief bracht jong was niet bedreigd zou hebben gevoeld, is, te meer nu deze persoon hem net een brief zou hebben overhandigd waarin hij door mullah T. werd opgedragen om voor de rechtbank te verschijnen, manifest onaannemelijk. Dat verzoeker zich in de door hem geschetste context en in de wetenschap dat de taliban in zijn regio controleposten aanvielen en gekant waren tegen mensen die voor de overheid werkten dermate provocatief zou hebben opgesteld, de brief ostentatief zou hebben stukgescheurd en naar de jongen zou hebben gegooid en bovendien diens gezichtsbedekkende kledij zou hebben proberen te verwijderen, is niet geloofwaardig.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Evenmin bracht u uw werkgever op de hoogte van uw problemen met de taliban (CGVS 2, p. 3). Uw redenen om dit niet te doen, kunnen niet overtuigen. U verklaart hierover dat u op uw werk niet wilde vertellen over uw problemen omdat u niet wilde dat iemand het wist en herhaalt dit telkens u gevraagd wordt waarom u niet wilde dat men op het werk zou weten dat u problemen kende met de taliban. Ook op de vraag wat u dacht dat er misschien zou kunnen gebeurd zijn als men op uw werk wist dat u problemen had met de taliban, herhaalt u dat u niet wilde dat men het wist en dat u dacht dat dat beter was (CGVS 2, p. 3). Dat u, die nauw samenwerkte met de Afghaanse veiligheidsdiensten (CGVS 1, p. 9-10, 12-13; CGVS 2, p. 3, 7), er niet aan dacht om langs deze weg een oplossing te zoeken voor uw problemen en evenmin uw redenering hierachter kunt geven, is allerminst overtuigend.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Net omdat een individu in Afghanistan, zoals blijkt uit de informatie die verzoeker *nota bene* zelf aanreikt in het verzoekschrift, afhankelijk is van zijn eigen netwerk en relaties, mocht worden verwacht dat verzoeker bij zijn werkgever zou hebben gepolst naar eventuele oplossingen. Minstens mocht worden verwacht dat hij zijn werkgever op de hoogte zou hebben gebracht van zijn problemen om op deze wijze zijn werkgever en zijn collega's te waarschuwen voor de dreiging uitgaande van de taliban. Dat verzoeker naliets zulks te doen, is aldus niet aannemelijk.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Verder heeft u zich evenmin geïnformeerd bij uw netwerk om meer te weten te komen over deze mullah T. (...) (CGVS 2, p. 6), die u sommeerde in zijn rechtbank en in wiens naam u aan de telefoon bedreigd werd (CGVS 1, p. 21-22; CGVS 2, p. 4). U weet verder niets over mullah T. (...) te vertellen (CGVS 2, p. 4). Dat u gedurende de drie maanden die u zich nog in Afghanistan bevond nadat uw problemen begonnen waren niet de moeite nam meer te weten te komen over uw belager teneinde de dreiging die van hem uitging in te schatten en eventueel het risico in te perken, relateert uw vrees voor hem in ernstige mate.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het geloof in uw asielrelaas wordt verder onderuit gehaald doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het telefoontje dat u ontving van de taliban toen u in Kabul was. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat men u aan de telefoon zei dat u niet gestraft zou worden indien u zich vrijwillig aanmeldde (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat men u aan de telefoon zei dat u een strafvermindering zou krijgen indien u zich vrijwillig aanmeldde (CGVS 2, p. 5, 7). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gezegd te hebben dat de taliban u niet zou straffen indien u zichzelf zou aanmelden (CGVS 2, p. 8). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en herhalen van latere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze tegenstrijdigheid niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht hij het voormelde element in zijn relaas immers af te doen als zijnde een detail. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker eensluidende en coherente verklaringen zou afleggen over het telefoontje dat hij zou hebben ontvangen vanwege de taliban en over de vraag of de taliban hem tijdens dit telefoontje al dan niet te kennen zouden hebben gegeven dat hij niet zou worden gestraft indien hij zich vrijwillig zou aanmelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen sinds het begin van uw problemen met de taliban. Zo verklaarde u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS dat u na het telefoontje van de taliban naar uw werk in Helmand bent gegaan en van daaruit alles geregeld heeft om Afghanistan te kunnen verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u na het telefoontje van de taliban naar uw werk in Helmand ging, daar na het aflopen van uw contract op 21 juli 2018 nog een tijdje verbleef (CGVS 1, p. 12, 22; stuk 22), vervolgens in Kandahar verbleef, en daarna naar Mazar ging voor een interview op het Iraans consulaat om een visum te bekomen. U bracht het Offerfeest door bij een vriend in Mazar en haalde twee dagen na uw interview op het Iraans consulaat uw Iraans visum af in Mazar (CGVS 1, p. 22).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat het gehoor bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst minder gedetailleerd geschieden, vormt voor het voorgaande namelijk geenszins een afdoende verklaring. Verzoeker verklaarde aldaar immers in eenduidige en duidelijke bewoordingen dat hij na het telefoontje van de taliban naar zijn werk in Helmand ging en dat hij van daaruit alles

regelde om Afghanistan te kunnen verlaten. Verzoekers voormelde verklaringen bij de DVZ waren aldus gedetailleerd, niet voor interpretatie vatbaar en in strijd met zijn latere verklaringen bij het CGVS.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast wijzig u uw verklaringen met betrekking tot wanneer u uw echtgenote nog gezien heeft na het ontstaan van uw problemen met de taliban. In uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u vier dagen voor het Offerfeest (i.e. 17 augustus 2018) één nacht doorgebracht te hebben met uw echtgenote in het huis van uw schoonvader in Shahre-Jadid (CGVS 1, p. 6, 22). In uw tweede persoonlijk onderhoud wijzig u uw verklaring en stelt u dat u twee nachten doorbracht met uw echtgenote in het huis van uw schoonvader met het Suikerfeest (i.e. 14-16 juni 2018), dit naar aanleiding van een drie dagen durend staakt-het-vuren dat de taliban afgekondigd hadden (CGVS 2, p. 8). U voegt hieraan toe dat u in uw vorig persoonlijk onderhoud een vergissing maakte toen u zei dat u vier dagen voor het Offerfeest een nacht met uw echtgenote doorbracht omdat u toen van streek was en stress had (CGVS 2, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen niet weerhouden worden. Van een volwassen verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich kan herinneren of hij zijn echtgenote voor het laatst 2,5 maanden dan wel twee weken voor hij voorgoed zijn land van herkomst verliet gezien heeft. Bovendien verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet het Suikerfeest op uw werk in Helmand doorgebracht te hebben (CGVS 1, p. 22).”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich tot een loutere herhaling en bevestiging van de verklaringen die hij omtrent het voorgaande aflegde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hiermee doet hij in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ten berde gebrachte, concrete problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Hoewel uw tewerkstelling voor KTC niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van radiotechniker in onderaanneming van het Ministerie van Binnenlandse Zaken op zich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep verbonden incidenten aangehaald.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij in het verzoekschrift uitgebreid de aandacht vestigt op zijn beroepsverleden en, verwijzend naar algemene informatie, aanvoert dat hij een risicoprofiel vertoont en laat uitschijnen dat dit zou volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, dient namelijk te worden vastgesteld dat noch uit de informatie die verzoeker dienaangaande aanreikt, noch uit de overige informatie in het dossier kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat verzoeker bij een terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en regio louter ingevolge zijn verleden zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker is deze mening overigens eveneens klaarblijkelijk zelf toegedaan nu hij het nodig achtte het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve vluchtrelaas op te dissen. Gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wanneer hij zijn land verliet in de negatieve aandacht stond omwille van zijn voormalige beroepsactiviteiten, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dit heden, jaren na datum, plots wel zo zou zijn.

Evenmin blijkt uit de informatie die verzoeker aanhaalt dat het loutere gegeven enige tijd buiten Afghanistan en in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit deze informatie kan immers geenszins worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij, mede gelet op het voorgaande, echter in gebreke. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat en waarom hij verwesterd zou zijn; laat staan dat hij zou aantonen dat hij daardoor bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt

verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd of bekeerling zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Uw drie taskara's, de vertaling van uw laatste taskara, uw paspoort, de documenten van uw kinderen en het aanvraagformulier voor uw paspoort ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, reisweg en familiesamenstelling, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. Het aanvraagformulier voor uw paspoort werd reeds besproken in het kader van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw opleidings-, tewerkstellings- en appreciatiecertificaten, toegangsbadges, aanbevelingsbrief en de foto's genomen op uw werk ondersteunen uw verklaringen over uw opleidingen en de jobs die u heeft uitgeoefend in Afghanistan, dewelke evenmin in vraag gesteld worden in deze beslissing. De screenshots van de Facebookpublicatie van A.S. (...) op 7 juni 2018 ondersteunen uw verklaringen over het feit dat uw taskara zoekgeraakt was maar hebben geen betrekking op uw vluchtmotieven. De briefomslag toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening

moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op

ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Baghlan-e-Jadid in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op zijn beroepsverleden. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat uit de voorliggende informatie geenszins kan worden afgeleid dat dit loutere gegeven en een loutere aanwezigheid in verzoekers land en regio van herkomst zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande nog wijst op rechtspraak die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT